

با سلام و درود

از برنامه ۹۳۹ گنج حضور

انقباض و واکنش ممنوع

چه چگونه بد عدم را، چه نشان نهی قدم را
نگر اولین قدم را که تو بس نکو نهادی
-مولوی، دیوان شمس، غزل ۲۸۴۲

وقتی منقبض می‌شوید و واکنش نشان می‌دهید، یعنی دارید عدم را، جنس خدا را یا خدا را که خودتان هستید، به صورت جسم در می‌آورید و نشان‌دار می‌کنید و می‌روید به سبب‌سازی ذهن. ما حق نداریم عدم را، خدا را نشان‌دار بکنیم، یعنی در این لحظه ما اجازه نداریم، منقبض بشویم.

قبض دیدی چاره آن قبض کن
زانکه سرها جمله می‌روید ز بن
-مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۳۶۲

بسط دیدی، بسط خود را آب ده
چون برآید میوه، با اصحاب ده
-مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۳۶۳
-مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۳۶۲ و ۳۶۳

قبض دیدی، این دو بیت را بخوان، چاره قبض فضاگشایی و پذیرش اتفاق این لحظه است. در این لحظه ما توانایی انتخاب داریم، و این توانایی را به هیچ‌وجه نمی‌توانیم تفویض کنیم و از زیر مسئولیتش هم نمی‌توانیم دربرویم. این مسئولیت شما است که در این لحظه فضاگشایی بکنید.

حکم حق گسترده بهر ما بساط
که بگویند از طریق انبساط
-مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۲۶۷۰

پس در این لحظه منبسط می‌شوید، هرچه که ذهن نشان می‌دهد، فضا را باز می‌کنید. بنابراین هوشیاری‌تان نظر می‌شود و زیر نفوذ قضا و کن‌فکان قرار می‌گیرید، یعنی خداوند به شما کمک می‌کند و خرد زندگی می‌ریزد به فکر و عملتان.

دم او جان دهدت رو ز نَفَخْتُ بپذیر
کار او کن فیکون است نه موقوف علل
-مولوی، دیوان شمس، غزل ۱۳۴۴

باید فضا را باز کنی، اجازه بدهی دم ایزدی، دم زندگی، از تو بگذرد. دم زندگی که بگذرد، نه تنها تو را، بلکه همه چیز را زنده می‌کند. و نحوه زنده شدن خودت و شکوفایی ابعاد مادیت را هم، با ذهن نمی‌توانی شناسایی کنی، باید فضا را باز کنی تا انجام بشود، کار زندگی محدود به سبب‌هایی که ذهن می‌شناسد، نیست.

هی ز چه معلوم گردد این؟ ز بعث
بعث را جو، کم کن اندر بعث بحث
-مولوی، مثنوی، دفتر ششم، بیت ۸۲۰

هی آگاه باش که این موضوع فضاگشایی و زنده شدن به هوشیاری، به زندگی، که از طریق کن فکان انجام می‌گیرد را نمی‌شود با ذهن فهمید. این وقتی معلوم می‌شود که نسبت به من‌ذهنی بمیری یا حداقل بکشی عقب به ذهن نگاه کنی.

پس اینها را نبر به ذهن که درباره‌اش گفت و گو کنی، وگرنه در ذهن گیر می‌افتی. به جای توضیح خواستن و پرسش و پاسخ، تو فضا باز کن به او زنده بشو، آنگاه متوجه می‌شوی. نیازی به فهمیدن نیست، فضای گشوده شده در ما هست.

از مسبب می‌رسد هر خیر و شر
نیست اسباب و وسایط ای پدر
-مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، بیت ۱۵۵۴

وقتی درد پیش می‌آید یادت باشد که همان‌پدگی را زندگی (مسبب) می‌زند. باید این درک را داشته باشی که فضا را باز کنی و این کار با صبر و شکر و پرهیز میسر است.

با سپاس
الناز از آلمان

